

Köy Yerinde Bir Ergen Kız ı

— sahara · 06 Ekim 2017

Deli lakaplı ormancı Ahmet aklına koymuştu. Kararı kesin ve katıydı. Ne olursa olsun, kaçta patlarsa patlasın; bir bakışta feleğini şaşırta o ahu gölü kızla buluşacaktı.

Evlilik yaşamında kendisini, yüce dağların düzlüklerinde sisli-puslu bir havada yönünü şaşırta, gideceği hedefi bulma kaygısı taşıyan bir âdemoğlundan farksız hissediyordu. Silik, mutsuz bir yaşantı! Çevresinde, gıpta ile izlediği mutlu çiftler gibi hiç olamamıştı eşiyile. Mutluluk, gülüp eğlenmek, şen kahkahalar atmak hayali sadece bazı geceler rüyalarını süslerdi.

Eviden çıkarken kafasında sonucunun nasıl olacağını tahmin edemediği düşünceler dolaşıyordu. İlk gençlik yıllarını yaşayan yeni yetme bir delikanlı değildi. Neredeyse ömrünün yarısına merdiven dayamıştı. Bir taraftan sabahleyin ilk kez görüp güzelliğine hayran olduğu kızla buluşmanın tanımsız tatlı heyecanıyyla kalbi kıpır kıpır ederken bir taraftan da şimdiye kadar kendisine sadakatle bağlı eşiyile yollarını nasıl ayıracağı düşüncesi neşeli halini silip süpürüyordu.

Karar verdiği düşünceleri hayata geçirmekte gözünü budaktan sakınmazdı. Dediğini yapardı. O'na deli Ahmet derlerdi! Şakayla karışık sohbetlerinde; “Deli unvanımı kazanmak için yıllarımı harcadım!” diye sözler ederdi...

Önüne ne ölçüde aşılmaz engeller çıkarsa çıksın hepsini bir bir aşıp; ince belli, al yanaklı, yeşil gözlü bu ahuyu evinin kraliçesi yapacaktı. Bilinmez! Kaderinde Bahtışen kızla güzel bir yuva kurmak var mıydı? Bu olasılığı sonuna kadar zorlayacak, önüne çıkacak tüm olumsuzlukları yenme kararlılığında olacaktı.

Kızın gönlünü çelmek, nefsi isteklerini tatmin ettikten sonra vazgeçmek gibi kötü bir amaç taşıymıyordu. Bu yolda sadece ekonomik bağımsızlığı olmayan eşiyile üzülecekti.

Öykümün bu kısmında bir anekdot düşmek isterim. Deneme ve öykülerimi yazıp bitirince olanaklı olursa yazılarımı dostlarıma okurum. Bu öykünün birinci bölümünü de iki kadın akrabama okudum. Öyküdeki “Bu yolların acemisi değildi! Lakin bu iş farklıydı. Temiz duygular taşıyordu bu kez...”cümlelerini okuduğum zaman iki kadın akrabam bir ağızdan:

“Ya! Amma da temiz duygular taşıyormuş!” diyerek öykü kahramanıma karşı kızgınlıklarını haykırdılar...

Zaman hayli ilerlemiş. Güneş son altın ışıklarını köyün karşısındaki geniş çam ormanına gönderiyordu. Daha uzaklardaki Cin Dağının kayalarının kirli gri rengi hoş gümüşü renge dönüştü.

Ormancı önce yayla yoluna yöneldi. Köy içindeki tarlalarda çapa yapanlar hangi yöne gittiğini anlasınlar istemiyordu. Yol, orman içlerine doğru uzayıp gidiyordu. Ormanın kenarına gelince durup bacalarından dumanlar tüten köy evlerini kısa süre seyretti.

Sığırtmaç çocuklar, uzun bir ilkbahar gününü bitirmenin sevinciyle önlerindeki sığırlarla köye yaklaşıyorlardı. Köyün çevresindeki yemyeşil çayirlara yayılan koyun sürülerinden yayılan çingirak sesleri köyün hoş havasını daha bir güzellik katıyordu.

Ormanın içinde devam eden yolla birazcık yürüdü. Az sonra yönünü aklını çelen Bahtışen kızın mısır tarlasına taraf çevirdi. Ağaçların arasından aç bir kurt hırsı ve çevikliği ile yürüdü. Kendini mısır tarlasının kenarında buldu. Anne Sultan kadın inekleri sağmak için hayli zaman önce eve varmış, ergen kızını köyün uzağındaki tarlada yalnız bırakmıştı!

Zaman ormancını lehine çalışıyordu. Tüm benliğini tatlı bir heyecan sardı. Sanki farkında değilmiş, kızı görmüyormuşçasına bir ıslık tutturdu. Aniden ortaya çıkıp kızı korkutmak olmazdı. Yavaş yavaş, sabahtan beri aklından hiç çıkmayan gönlünün sultanına yaklaştı. ıslık sesini duyan Bahtışen ne hikmetse fazla şaşırmadı. Sanki sabahleyin göz göze geldiği esmer tenli bu adamı bekliyordu! Kaçamak bakışlarla bakmaya başladı.

Ormancı iyice heyecanlandı! Esmer yüzü kızardı, morlaştı. Karşısındaki yeşil gözlere uzun süre bakamadı. Utangaç bir tavırla konuşmaya başladı. Ses kendisine mi aitti! Yoksa başkasının mıydı? Farkında değildi.

“Ah! Kalbimi çalan, ruhumu fetheden güzel kız... Şaşkınım sabahtan beri! Yeryüzüne inmiş bir melek misin? Nesin? Güzelliğinin ve zarafetinin karşısında ne yaptığının farkında değilim...”

Ormancının gözlerinden şakıyan şimşekler Bahtışen'in gözlerine akıyordu. Kızın yeşil gözleriyle ormancının kara gözleri arasında önüne geçilmez bir akım oluştu. Bir süre bakıştılar. Bahtışen donup kaldı. Kudretten al olan yanakları daha da kızardı. Sonra yavaş yavaş sarı renge dönüştü. Ne söyleyeceğini şaşırıldı. Konuşsa bile sesinin çıkacağından emin değildi.

Heyecanı ilk dağılan ormancı oldu. Sakince kızın elinden tuttu. Tarlanın kenarındaki kavak ağacının yanı başında kadar birlikte yürüdüler. Çimenlerin üstüne aralarında mesafe koymadan oturdular. Konuşmaya başladı ormancı. Sözlerini tartıp, biçip öylece sarf etmeye büyük özen gösteriyordu:

“Korkma güzelim, ben de bir insanım. Sana duyduğum ilgi ve hayranlıkla yanıp tutuşan bir kalp taşıyorum. Bırak elindeki çapayı. Biraz yarenlik edelim...” Bahtışen de ilk heyecanını az da olsa attı üzerinden.

“Yapma ormancı ağabey, ben şu anda yalnız ve çaresiz bir kızım. Var git yoluna! Kendi halime bırak beni.” Dediye de; ormancının çıra gibi tutuşmuş elinden vücuduna yayılan tatlı bir sıcaklığın etkisinden de bir türlü kurtulamıyordu. Biraz sonra av olduğu kurdun peşi sıra zorluk çıkarmadan giden koyun örneği ormancının yanında yürüyüp ormanın biraz daha da derinliklerine daldılar.

Bahtışen, sonraları bu ilk buluşma anlarını anımsadığında benliğinde oluşan cesaretli tavırlarına şaşırıp kalırdı. Hele ara ara ormancının kara gözlerine kaçamak bakışlarla dalıp gittiğini tatlı birer anı olarak ölünceye kadar unutmadı. Bir süre daha karşılıklı bakiştılar. Sıra yine söze geldi. Ormancı, lafı sağa sola bükmeden direkt konuşma özelliğiyle söze yeniden başladı:

“Güzel kız, yanına temiz duygularla geldim. Zaman dar. Anlatacaklarım derya. Gün batmadan ve seni üzmeden konuşmak istiyorum.” Bu arada yaktığı sigaradan medet umuyordu heyecanını iyice azaltmak için.

“Az önce söylediğim gibi şaşkınlım! Güzelliğinin ve zarafetinin esiri oldum. Karar verdim. Tez zamanda seni evimin kraliçesi yapacağım. Sana ipekli kumaşlardan, mor kadifelerden elbiseler yaptıracağım. Farkındayım şaşkınsın sen de. Cevap istemiyorum. Yarın yine bu saatte yanında olacağım...” Bu arada yanına getirdiği lokum, incir ve bisküviyi kızın yanına bırakıp eve dönerken yemesini tembihleyerek çabucak ormanın derinliklerine daldı.

Gün battıktan biraz sonra evin yolunu tuttu Bahtışen. Uzun, çok uzun bir gün yaşamıştı. Yaşadıkları gerçek mi, hayal mi ayrımında değildi! Kafasının içinde değirmen taşları dönüyordu sanki. Sessizce eve girdi. Annesi akşam yemeği hazırlamıştı. Fazla yemek yemedi. Bol bol su içip odasına çekildi. Başından geçen olayları annesine anlatamazdı. Köy kızları için bir memurla evlenmek ayrıcalıktı. Lakin ormancı hem kendisinden hayli yaşlı ayrıca evli bir adamdı. Duyduğu; ruhunu okşayan tatlı sözlere inanabilir miydi?

Ertesi gün ormancı atını dağlara doğru sürdü. Yakında yaylacılık başlayacaktı. Yayla odunu hazırlama girişiminde olan köylüleri kontrol etmek gerekti. Aşk başka, iş başkaydı. Görevini hakkıyla yapmaya hep özen gösterirdi. Yaylaların yakınlarındaki ormanlarda dolaştı. Ak köpüklerle akan çayın soğuk sularından içti. Sarıçam ağaçlarının gölgelerinde dinlendi. İkindiye doğru köye döndü.

Her ne kadar köylülerin kendisinden çekindiğini bilse bile eylemi etik değildi. Evli bir erkeğin bir kızla ilişki kurması köy yerinde hoş karşılanmaz. Bu bakımdan karda yürüyüp izini belli etmemeliydi. Olay duyuluncaya kadar Üsküdar'ı geçmesi zorunluydu.

Gök mavi, ormanlar ve çayırlar yeşildi. Anne-kız tıpkı önceki gün gibi çapa yaptılar. Akşama doğru Sultan kadın sığırları sağmak ve akşam yemeğini hazırlamak için eve döndü. Bahtışen'in tüm benliğini önüne geçemediği bir heyecan sardı. Acaba önceki gün yaşadıkları gerçek miydi? Ormancı şaka mı

yapmıştı. Yine yanına gelecek miydi? Cevabını bulamadığı bu sorularla savaşırken beklenen kişi yanı başında bitiverdi. Kızı kolundan tuttu. Tez elden ormana savuşmaları gerektiğini söyledi.

Kafasında olgunlaştırdığı fikirleri bir bir anlatı ormancımız.

“Seni kendime yar yapacağım. Kavuşmamız, aynı odayı paylaşmamız fazla zaman almayacak. Yakında babamları ziyaret edeceğim. Mutlu bir birliktelik kuramadığım eşimden en erken bir süre içinde ayrılıp yıldırım hızıyla seninle evleneceğim! Korkma. Zamanla seni ne kadar sevdiğimi anlayacaksın... Sakın kimselere sırrımızı anlatma! Annene bile! Durum olgunlaşınca ilişkimizi zaten herkes duyacaktır. ” Ormancı hem konuşuyor bir taraftan da köy bakkalından aldığı yemişleri sevgilisinin yemesi için ısrar ediyordu.

Ayrıldılar. Evli evine köylü köyüne yollandı. Deli Ahmet buluşmaya bir gün ara verdi. Yalnız işin ucunu elbette bırakmadı. Bahtışen çapa yapmaya devam etti. Yine akşamüstü Sultan kadın eve döndü. Ormancı kendini saklayarak çapa yapan kızı gözlemeye başladı. Acaba kendisi bekleniyor muydu? Yanılmamıştı. Anne eve dönünce kız sık sık başını kaldırıp gelen var mı diye çevresini nazar etti. Lakin bugün ziyaretçisi gelmeyecekti.

Hava kararmaya başladığında ormancı evine dönerken zafer kazanmış bir ordu komutanı örneği mutluydu. Kız kendisini beklemişti. Sürekli sağa sola bakması ondandı. Artık seviliyordu.

Sultan kadının mısır tarlası hayli geniş bir tarlaydı. Çapası günlerce sürerdi. Çapa süresince iki sevgili aralıksız buluştu. Ormancı ileride müstakbel eşi olacak kızın üzülmelerini istemiyordu. Bir gece aklına ne gelirse ilçeden aldığı giysilik kumaşlar, şeker, çay, lokum benzeri malzemelerle Sultan kadının evinin yolunu tuttu. Yanında sırrını anlattığı babası gibi saygı duyduğu ormancı meslektaşını da almıştı.

Çaylar içildi. Sigaralar tütürüldü. Lisan-ı münasiple deneyimli ormancı ziyaretlerinin nedenini anlattı. Sözü damat adayı Ahmet aldı:

“İzninizle, size Sultan anne demek istiyorum. Kızınızı sevdim. Bahtışen’i evimin kadını yapmak istiyorum...” Olayı ilk kez duyan anne kadın çok şaşırıldı. Ağlasın mı, gülsün mü? Bilemedi. Kızı daha çok küçüktü. Üstelik ormancının evli olduğunu biliyordu. Kendini erken toparladı. Deneyimli bir erkek gibi konuşmaya başladı:

“Ormancı ağalar, Ziyaretinizden onur duydum. Lakin kızım çok küçük. Sonra Ahmet efendinin evli olduğunu biliyoruz. Yuva yıkanın yuvası olmaz derler. Kızımın bir yuvanın yıkılmasına neden olmasını hiç istemem...” Damat adayı hemen söze girdi:

“Çok haklısınız Sultan anne. Ben askerde iken babamlar nişan yapmışlar. Görücü usulü ile

evlendim. Mutlu bir aile yaşantım olmadı hiç. Şimdi mahkemedeyiz. Anlaşarak ayrılmaya karar verdik eşimle.” Bu sözler kız annesinin kaygılarını tamamen gidermedi. Ormancılar, hediyeleri takdim edip hayırlı ziyaretlerini sonlandırdılar.

Yerin kulağı var derler. Ormancı-Bahtışen ilişkisi köyün bir başından diğer başına kadar konuşulmaya başlandı. Çeşme başı sohbetlerinin biricik konusu oldu:

“Ormancı, cahil kızı baştan çıkarmış...”

“Kaynağından duydum. Ormancının niyeti ciddiymiş. Karısını boşayıp kızla evlenecekmış...”

“Ay! Ne güzel! Ormancı eniştemiz olacak. Artık destursuz ormandan ağaç getirebileceğiz.” Kadınlar böyle konuşurken erkeklerin aynı konuda konuşmamaları elbette düşünülemez. Bazıları:

“Ormancı ayıp ediyor! Evli barklı bir adam. Kimsesiz bir kızın peşine dolaşması yakışık almıyor...” Ormancının meşrebinde olanlar ise olaya şöyle yaklaştılar:

“Ahmet, cenneti bu dünyada buldu... Yakışır koçuma! Onun olanakları ben de olsa dinime imanıma aynısını yaparım!”

“Bir tenhada buluşalım. / Dillerde muradın alsın...” Bu Adana türküsünü sık sık söylemeye başladı. Kendisini ilk gençlik yıllarını yaşayan bir yeni yetme gibi hissediyordu. Zaman zaman buluşup konuştuğu kaynanası olacak kadın pişmiş aşı su katabilirdi. Olaya sıcak bakmıyordu.

Kaleyi tamamen fethetmeliydi. Deli damarı kabardı. Kızla bir tenhada buluşmalıydı. Sultan hanımın eve gaz, tuz, şeker almak için ilçeye gittiği bir gün Bahtışen’le ilk buluştu. Orman kenarında bir araya geldiler.

Körpe bir kuzu kapıp hızla ormanın derinliklerine dalan aç bir kurt örneği kızı ormanın içlerine çekiverdi. Sevdiğinin ince beline sarıldı. Dudakları birleşiverdi. Sadece; “Ortak geleceğimizin garantili olması için böyle olması gerekiyor...” sözleri çıktı ağzından.

Gökyüzünün yükseklerinde beyaz bulutları gözlüyordu Bahtışen. Dünyanın dönmesini hissetti bir an. Altında buldukları kavak ağacının yaprakları hafif esen yelle kıpır kıpır sallanıyordu. Sevişmeleri fazla uzun sürmedi. Böylece üç yıla yakın süren Bahtışen’in genç kızlık yaşamı son buldu. O’nun için yeni bir yaşam başlayacaktı.

devam edecek...